

Gen; 3:1-19.

Régi irataimat rendezgetve akadt kezembe egy 2004-es adventi prédikációm, melynek az volt a címe, hogy „Az advent és a szenvedés”.

Picit magam is meglepődtem ezen a címen. Az advent és a fenyőillat, az advent és a mézeskalács, az advent és az ünnepi fények, az advent és a karácsonyi dalok, de akár az advent és a készülődés, vagy az advent és a Krisztus-várás, mind kézenfekvőbb címek lennének, mint az advent és a szenvedés. Kinek jut az adventről pont a szenvedés az eszébe? Azt gondolom, nem a szenvedés az első asszociációnk, ha az advent szót halljuk. De az igazság az, hogy azért ez az összefüggés is létezik. Hiszen ha az adventnek nem csak az évenkénti ünnepére gondolunk, hanem a valóságára, arra, hogy egész életünkön át várjuk a Krisztussal való találkozást, és ez a Krisztus-várás már sok ezer éve nemzedékről nemzedékre folyamatosan történik. És ennek az adventi várakozásnak a valóságához hozzátartozik pl. a II. világháború is. Hozzátartozik a keresztyének lefejezése is. Hozzátartozik a gyerekek betegsége is, a gyászaim is, a tönkrement kapcsolataim is. Nos, ha erre gondolunk, akkor teljesen egyértelmű, hogy az adventben jelen van a szenvedés. Akár a négy adventi vasárnap közti időszakokban is. S nemcsak hogy jelen van az adventben a szenvedés, de egyfajta motorja is az adventi várakozásnak, Jézus várásának. Hiszen ha a földön minden tökéletes és kellemes lenne, ki várná a visszatérő, igazságos nagy királyt, hogy jöjjön és rendet tegyen. De a földi életben nem tud minden kellemes és tökéletes lenni. Ezért várjuk – ahogy Pál apostol fogalmaz: *sóhajtozva az egész teremtett világgal együtt (vö. Rm; 8.)* – Jézus megjelenését. Mert bizony, amíg Jézus vissza nem jön, addig mindig jelen lesz a szenvedés az életünkben.

2004-ben a szenvedésnek a céljáról beszéltem az 1Pét; 4. alapján. Arról, hogy a fájdalmak segítenek elszakadni a bűntől azzal, hogy a fájdalom alázatra tanít, imádkozni tanít, az Istenre utaltságunk felfedezésében segít. Mert Isten még a fájdalmat, a szenvedést is a javunkra fordítja, ha szeretjük őt. Ezért lehet jó célja, jó végkimenetele a szenvedéseknek, melyeket Jézus várása közben hordozunk.

Ma azonban nem a szenvedés céljáról, hanem az okáról beszél nekünk igéjében az Isten. És szenvedéseink okát egyértelműen abban határozza meg, hogy a bűn, amelyet őszüleink elkövettek, és amelyet mi is elkövetünk, kiszolgáltat minket bizonyos mértékben a gonosznak, amit e történetben a kígyó jelenít meg képiesen. Így olvastuk: a kígyó a sarkunkat mardossa. Mi meg sokszor úgy éljük meg, hogy „*dehogy Uram, dehogy csak a sarkunkat. Elborítanak minket e dögök, a kígyók hada, és mardosnak minket tetőtől talpig*”. Mert amikor valami fáj, akkor az nagyon tud fájni nekünk. Mert a bűn, ami bizonyos mértékig kiszolgáltatott minket a gonosznak és a fájdalomnak, ennyire komoly dolog. Akkor sötétet tud ránk borítani, hogy már nem is látjuk, hogy „*ja, ez csak egy sarkamat mardosó kígyó*”, hanem úgy érezzük, hogy ez egy minden fényt eltakaró, egész életünket bekebelező sárkány. S a fájdalomban akkorán érezzük az életünkre boruló sötétséget, amiről magunktól nem is tudjuk igazán, hogy a bűn sötétje, hogy már nem is látjuk e sötétben többé a jót. Nem látjuk a Jóistent, s felháborodottan kérdezzük, „*hol van az Isten*”. Vagy már annyira nem látjuk, hogy azt mondjuk: „*Ha ekkora fájdalom létezik, akkor nincs is Isten*”. De a bűn sötétje nem csak Isten jóságát takarja el. Sokan nem látják a gyerekek vállalásában a jót, csak a terhet, mások a munkában csak a nyugót, sokan a megtapasztalt bőséget látják szegénységnek. S vannak, akik az élet valódi örömeit nem látva csak az önpusztító élvezeteket veszik észre.

És így élünk örömtelenül és mindent sötétnek látva, amikor a kígyó éppen a sarkunkat mardossa, vagy egyszerűbben mondva: amikor utolér minket valami e bűn által rontott földi élettel együtt járó szenvedés. Pedig a kígyó Isten által kordában van tartva, és „csak” a sarkunkat mardoshatja. Ha eszünkbe jutnak életünk legfájdalmasabb napjai, szörnyű belegondolni, hogy mi lenne, ha nem csak a sarkunkat mardosná. Vajon hány jó nap maradna az életünkben, ha a térdünkig feljöhetne? És hogyan szaporodna meg a szenvedés, ha derekunkig mardoshatna? S milyen lenne, ha tényleg a fejünk búbjáig ellephetnének minket ezek a kígyók, ezek a fájdalmak? Szörnyű lenne ebbe belegondolni is, talán ezért nem is szoktunk. Talán ezért is vannak sokan a tagadás állapotában, s mondják azt, hogy nincs is pokol. Mert ott már Isten nem szab határt a kígyónak, a szenvedésnek, a fájdalomnak.

Isten azonban nem csap be. Egyrészt megmondja, hogy az a rossz, ami ebben a földi életben megjelenik betegségstül, háborústul, házassági válságostul, meg magányostul, meg mindenestül, az a szenvedésnek még csak az a foka, melyben a kígyó csak a sarkunkat mardossa. Másrészt elmondja Isten azt is, hogy a földi élet után várhat ránk az a létező lehetőség is, hogy tényleg teljesen elborítson minket a gonosz, a kígyó és a szenvedés. Félelmetes lehetőség ez, melyet bűneink szabadítottak ránk, s mely valóságáról a Szentírás kétséget kizáróan beszél. Jézus gyehennának szokta nevezni a véget nem érő szenvedés helyét. És Isten elmondja, hogy van ilyen, de nem azért, hogy ijesztgessen, hanem azért mert a szerető Isten nem akarja, hogy oda kerülj. Ő azért beszél erről, hogy idejében felhívja a figyelmedet a valós veszélyre, hogy elkerülhessed azt.

De Isten mond nekünk mást is. Isten a mai igében ad nekünk reményt. És ha annak a régi prédikációnak az volt a címe, hogy az advent és a szenvedés, akkor e mainak hadd egyen az a címe, hogy az advent és a remény. Mert a mai ige igazából a reménységről szól. Ezért is nevezik ezt az igeszakaszt az első evangéliumnak, ami azt jelenti az első jó hír. Mert arra akarja Isten rányitni szemeinket életünk küzdelmei közt, hogy ő határt szab a szenvedésnek. Lehet, sokszor úgy érezzük, hogy ez a határ lehetne szűkebb is, mert nagyon fáj valami. De mégis reményteli, hogy van határ. A szenvedés egy idő elmúltával csitul. A fájdalom alábbhagy, és az isteni terv szerint nem nyelhet el, csak épp át kell lábalnunk rajta. S amíg átgázolunk a fájdalomon, addig nehéz. Ez realitás. De az is realitás, hogy van ebben az igében egy ígért: Az asszony utódja a kígyó fejét tapossa. A keresztyén írás magyarázók közt kezdettől fogva teljes egység van abban a kérdésben, hogy az asszonynak az az utóda, aki a kígyó fejét tapossa – vagy más, még világosabb bibliafordítás szerinti szövegben: széttiporja – ez az utód Jézus. Ő tiporja szét a bennünket gyöttrő kígyó fejét.

Ezért várjuk őt, akinek az eljövételéről szól az advent. Ezért várjuk, mert ha ő megjelenik, akkor a bűnnek, vége. Ő újjáteremt mindent. Amikor megérkezik, egy olyan világot alkot, melyben a bűn nem lehet jelen. Én nem tudom elképzelni ezt, de ő ezt ígéri: a kígyó fejére tapos. Széttapossa a megrontót. S mivel nem lesz többé bűn, nem lesz több szenvedés sem. Mert a szenvedést az okozza, hogy eltávolodtunk a minket tökéletesen boldoggá tévő Istentől. Elváltasz tőle a bűn. Jézus azonban át tudja törni a bűneink falát. Mi nem tudunk Istenhez menni, de Jézusban az Isten el tud jönni hozzánk, ahogy már egyszer, ahogy már azon a titokzatos éjszakán, karácsony szenteste ezt meg is tette. Megmutatta, hogy ő el tud jönni, és megígérte, hogy el fog jönni, és széttiporja a fájdalmaink okozójának, a kígyónak a fejét, elveszi a bűnnek átkát és erejét. Ha Jézus visszajön, nincs többé szenvedés. Az adventhez a szenvedés még hozzátartozik, de a beteljesedéshez, Jézus megérkezéséhez már nem.

Van tehát remény. Bármilyen nagy fájdalomban vagy is. Bármennyire megnyomorít a testi fájdalom, bármennyire elkésérít a magány vagy az emberi gonoszság, VAN REMÉNY. Mert a fájdalom véges, Isten szeretete pedig végtelen. A legnagyobb sötétben is felemelheted a fejed, és megláthatod azt az apró kis fényt, amelyet az adventi koszorú első lángja szimbolizál, melyet az Isten maga gyújtott ott, régen, az első bűneset után; megláthatod a remény fényét. A remény soha ki nem alvó fényét. Azért örök és elolthatatlan ez a láng, mert Isten ígérete táplálja: Eljön Jézus, és a kígyó fejére tapos, azaz megszabadít téged minden fájdalomtól. S ez az ígért rád is igaz, ha szereted és várod Jézust. És számodra is remény, s ha elhiszed, akkor a reménynek ez a kicsi fénye elég nagy lesz ahhoz, hogy beragyogja az életed. Nem csak az advent ünnepében, hanem mindig, egészen a Jézussal való nagy találkozásig. Ámen.

1. A kígyó mennyi teret kap Istentől arra, hogy az asszony utódait gyötörje? Meddig mehet el a mardosásban? Bárhol belemarhat?
2. Az asszony egy utóda a kígyónak mely részére tapos rá? Ki lesz a győztes a küzdelemben?
3. Ki az asszonynak (Évának) az az utóda, aki beteljesíti az ígértet, és legyőzi a gonoszt, a bűnt és a szenvedést?
 - a) Várod Jézus visszajövetelét? Keresed addig is (s ha igen, hogyan) Jézus közelségét?
 - b) Számodra megnyugtató az, hogy Isten határt szab a gonoszságnak és fájdalmaknak? Amikor nehéz próbákon ment át az életed, tudtál abból erőt meríteni, hogy Istennek ígérete van a szenvedést okozó, gonosz erők megzabolázására, vagy inkább kérdéseket vetett fel, hogy hol van már a gonoszt megzabolázó Isten?
 - c) Volt olyan fájdalmad, ami hasznos volt, mert ma már látod, hogy Isten a javadra fordította?
 - d) Mi életedben MOST az a nehézség, amit a legjobban szeretnél, ha megszűnne?
 - e) A gyehennának, a pokolnak a létezése nyugtalanít téged, vagy elég bensőséges kapcsolatban vagy Istennel ahhoz, hogy hálás tudj lenni azért, hogy figyelmeztet erre a veszélyre, és felfedezed életedben azokat a jeleket, melyek arra mutatnak, hogy Isten segítségével a te életed a mennyország felé halad?
 - f) Hogyan fogod most tölteni az adventi készülődés idejét? Hogyan készülsz fel a karácsonyra?